

בית משפט השלום בבאר שבע

ת"פ 5419-08 מ.י. המחלקה לחקירת שוטרים נ' הוזייל ואח'

בפני כב' השופט אור אדם

המאשימה: מ.י. המחלקה לחקירת שוטרים
ע"י ב"כ עו"ד ליאורה נהון

נגד

הנאשם: דני חברי – בעצמו
ע"י ב"כ עו"ד אסתר בר ציון ועו"ד ויקטור אוזן

הכרעת דין

1. הנאשם עומד לדין ע"פ כתב האישום המתוקן, בעבירה של גרימת חבלה חמורה בניגוד לסעיף 333 לחוק העונשין תשל"ז – 1977.
אין זה תיק רגיל. לא בכל יום מגיע לבית המשפט תיק ובו מואשם שוטר כי בעט בחלציו של חשוד בעיטה בעוצמה כזו שהביאה לריסוק אֶשְׁך ולכריתתו. לא בכל יום עומד אדם למשפט, כאשר אחד העדים המרכזיים כנגדו הוא שותפו לאישום מלכתחילה, שהפך לעד תביעה.
2. מלכתחילה הוגש כתב האישום כנגד שני נאשמים, איאד אלהוזייל (להלן: "הוזייל") והנאשם דנן. אולם לאחר מכן, בעקבות שימוע שנערך להוזייל, ביקשה המאשימה למחוק את כתב האישום כנגדו ועניינו הועבר להליך משמעותי. בנסיבות אלה תוקן כתב האישום המייחס כעת את העבירה רק לנאשם דנן, כאשר הוזייל הוסף לאישום כעד תביעה.
3. כעולה מכתב האישום המתוקן, הנאשם והוזייל שירתו כפרשים ביחידת פרשים דרום של המשטרה. ביום 13.4.08, הם פעלו במבצע לאיתור שוהים בלתי חוקיים בגן יבנה. במקום (להלן: "המתלונן") בבניין בקומה השנייה (בדיעבד התברר כי מדובר בגג או בקומה השלישית).

בית משפט השלום בבאר שבע

ת"פ 5419-08 מ.י. המחלקה לחקירת שוטרים נ' הוזייל ואח'

על פי כתב האישום המתוקן, עלו הנאשם והוזייל לקומה בה עבד המתלונן (בדיעבד התברר כי רק הנאשם עלה לגג), הנאשם קילל את המתלונן וקיבל את תעודת זהותו, לאחר מכן תפס את המתלונן מאחור והורידו לקרקע. הוזייל סובב את ידו השמאלית של המתלונן ותיחקר אותו לגבי בעל הבית, המתלונן השיב שבעל הבית לא נמצא.

אז נעמד הנאשם מול המתלונן ובעט באזור חלציו של המתלונן. המתלונן צעק מכאב. האשך השמאלי שלו התנפח והכחיל והוא התקשה לעמוד או לשבת. לאחר חקירה נלקח למחסום תרקומיא, שם שוחרר.

כתוצאה ממעשה הנאשם, רוסק האשך השמאלי של המתלונן, הוא אושפז לשלושה ימים במהלכם הוסר בניתוח האשך השמאלי.

4. בתגובת הנאשם לכתב האישום, בשלב מקדמי של התיק, טרם נמחק האישום כנגד הוזייל וכאשר יוצג עדיין על ידי עורך דין אחר, נטען כי לא היה כל מגע פיזי בין המתלונן והנאשמים. עוד נטען כי יתכן והמתלונן נחבל בניסיון להימלט.

5. תיקי אלימות שוטרים אינם תיקים קלים להכרעה, מכיוון שבדרך כלל מדובר בגרסה כנגד גרסה ובעדויות של עבריינים כנגד עדויות של שוטרים הנחשדים באלימות, או מחפים על שוטרים אחרים, ולכן ההכרעה בין גרסאות אלה לאלה איננה הכרעה פשוטה. בענייננו, עדויות המתלונן וחבריו אינן ניצבות בגפן. נוספה אליהן עדותו של הוזייל, לאחר שנמחק מכתב האישום ועניינו הועבר לבית דין למשמעת.

בהמשך הכרעת הדין אתייחס באריכות לעדותו של הוזייל, אולם אציין כבר עתה כי העד הוזייל "לא עשה חיים קלים" למאשימה. הוא ניסה ככל האפשר לצמצם את עדותו ולהמעיט בהפללת הנאשם. דווקא לנוכח מגמה זו בעדותו של הוזייל, הרי שיש לייחס משקל משמעותי לעדותו, ככל שהיא מתייחסת לסוגיות שבמחלוקת ומחזקת את גרסת המתלונן.

6. לנוכח עדותו של הוזייל, אין למעשה עוד מחלוקת בעניין הזיהוי, באשר הוא מאשר את עיקר המגע בתוך הבניין שלו ושל הנאשם עם המתלונן. הוא גם מציין כי כאשר היה עם הגב אל הנאשם והמתלונן, שמע צעקה של כאב ולאחריה היה המתלונן מכופף והתקשה לעמוד. עדות זו מהווה חיזוק משמעותי למדי לגרסתו של המתלונן.

בית משפט השלום בבאר שבע

ת"פ 5419-08 מ.י. המחלקה לחקירת שוטרים נ' הוזייל ואח'

7. המתלונן [REDACTED] העיד בדיון ביום 27.10.11. לדבריו, הוא היה על הגג בבניין בגן יבנה. שוטר הגיע, קילל אותו וביקש את תעודת זהותו. הוא ירד בסולם. בשלב זה השוטר השני משך אותו לחלון, הצביע על אדם ושאל אם זה בעל הבית.
- המתלונן כינה את שני השוטרים במהלך עדותו "השחור" ו"הלבן". אין מחלוקת למעשה, בעקבות עדותו של הוזייל, כי בכינוי "השחור" הכוונה לשוטר הוזייל שהוא ממוצא בדואי ובעל גוון עור כהה יותר, ובכינוי "הלבן" הכוונה לנאשם.
- המתלונן ציין כי השוטר השחור, דהיינו הוזייל, סובב לו את יד שמאל ועמד מאחוריו, ואז השוטר הלבן, דהיינו הנאשם, נתן לו בעיטה באשכים. המתלונן תיאר כי מדובר היה במכה חזקה מאוד, הוא חש כאבים וקושי לנשום, הרגיש סחרחורת ונפל על הרצפה. הוזייל הרים אותו מהרצפה והם ירדו כאשר הנאשם לפניו והוזייל תופס אותו מאחור.
- תחילה לקחו אותו לרכב שהיו בו שוהים בלתי חוקיים אחרים.
- המתלונן העיד שאמר לערווא אלקיעאן, עד תביעה 4, שהשוטר הכה אותו.
- המתלונן תיאר כי לא היה לו כוח לקום והוא ישב על הרצפה. הרכבים נעו למרכז הישוב ושם הועברו השוהים הבלתי חוקיים לאוטובוס. הוא לא יכול היה לשבת ונשכב על הרצפה. חבריו ביקשו שיורידו אותו מהאוטובוס. בתחילה השוטרים לא הסכימו ולאחר שערווא פנה שוב לשוטר הורידו אותו מהאוטובוס לרציף. המתלונן ציין כי ערווא ביקש מהשוטרים עזרה ואמבולנס. נוכח הכאב, ערווא שחרר את כפתורי מכנסיו וניסה לשטוף במים את המקום.
- בשלב מסוים ראה המתלונן את שני השוטרים שתפסו אותו בבית, אוחזים בסוסים מתחת לעצים בסמוך והצביע על כך לחבריו.
- האוטובוס נסע לתחנת קריית מלאכי, שם נחקרו השוהים הבלתי חוקיים ואז נלקחו למחסום תרקומיא. משם אסף אותו בן דודו והביא אותו ישירות לבית החולים. בבית החולים נערכו צילומים ולמחרת היה ניתוח בו נאלצו לכרות את האֶשֶׁך השמאלי שלו.
8. בחקירתו הנגדית של המתלונן, עמדה הסנגורית על סתירות בעדותו של המתלונן, בקשר לקומה בה עבד ולזיהוי השוטרים שפגעו בו. יצוין כי אין לייחס חשיבות רבה לסתירות אלה לנוכח עדותו של הוזייל אשר מבהיר את הדברים.
- המתלונן הסביר, כי הגג בו שהה היה הגג של קומה 2 שאליו הוביל הסולם, אולם מקומת הקרקע לקומה השניה, בה ארעה הבעיטה, היו מדרגות.

בית משפט השלום בבאר שבע

ת"פ 5419-08 מ.י. המחלקה לחקירת שוטרים נ' הוזייל ואח'

המתלונן שב וציין כי מי שקילל וצעק "כוס אמק" זהו השוטר "הלבן", דהיינו הנאשם. המתלונן דייק, שכאשר הנאשם תפס אותו למעלה, הוא לא הכה אותו אלא רק ביקש תעודת זהות.

המתלונן עמד על כך שרק הנאשם עלה למעלה, גם כשעימתו אותו עם הטענה שערווא אומר דברים אחרים. לדבריו, לאחר שירדו בסולם דווקא הוזייל היה זה שמשך אותו. המתלונן עמד על כך גם שהסנגורית ציינה כי הדבר לא מופיע בהודעתו.

הסנגורית טענה לסתירה, בכך שבהודעה שנמסרה מסר המתלונן כי שני השוטרים עלו אליו, ואילו בבית המשפט טען שרק הנאשם עלה למקום. המתלונן לא ידע להסביר סתירה זו, ואמר שאיננו זוכר שאמר אי פעם ש"השחור" עלה למעלה. מכל מקום, ההודעה לא הוגשה, והיום ברור מכלל העדויות שרק הנאשם עלה לגג.

המתלונן שב וציין את כיפוף היד על ידי הוזייל שנעשה בכוח, ואף הדגים אותו. הוא הדגים את סיבוב הראש קדימה והבעיטה שבעט בו הנאשם, כאשר הוא ציין שהוא לא יודע אם הוזייל יכול היה לראות זאת. המתלונן לא ידע באותה שעה מה תהיה עדותו של הוזייל, והדברים מלמדים על אמינות.

המתלונן הכחיש שנפגע בחלציו תוך כדי הימלטות, והוא גם דחה את הטענה כי הוזייל היה זה שבעט בו.

9. הסנגוריה תהתה באשר לשיהוי בהגשת התלונה: אין מחלוקת כי למרות שהאירוע היה ביום 13.4.08, ארגון "בצלם" פנה למח"ש רק ביום 5.5.08, למעלה משלושה שבועות לאחר האירוע. המתלונן הסביר כי בכל אותו יום בישראל לא התלונן בגלל מצבו הקשה. כאשר הגיע לשטחים היה תחילה בטיפול רפואי, אחר כך ישב בבית תקופה מסוימת עד שהחליט להגיש את התלונה, באמצעות ארגון "בצלם". הוא נשאל מדוע לא פנה לארגון מייד כאשר שוחרר מבית חולים והסביר כי תחילה ישב בבית לצורכי החלמה.

תחושת החשש מפני תלונה כלפי שוטר ישראלי היא ברורה. איננו יודעים מתי נעשתה פניית המתלונן לארגון. מכל מקום, בנסיבות אלה, שיהוי של ימים או שבועות בודדים אין בו כדי לפגום באמינות התלונה.

המתלונן הכחיש תחילה כי נחקר ביום האירוע בקריית מלאכי. לאחר שהוצגה לו הודעתו, הוא הודה שנחקר, ולא ידע לתת הסבר למה לא התלונן על האלימות שספג. המתלונן דחה את הטענה כי מספר שוטרים פנו אליו בשאלה אם הוא זקוק לטיפול רפואי והוא סירב.

בית משפט השלום בבאר שבע

ת"פ 5419-08 מ.י. המחלקה לחקירת שוטרים נ' הוזייל ואח'

המתלונן נשאל מדוע לרופא בבית החולים אמר שחיילים תקפו אותו, והשיב כי הוא לא זוכר שאמר דברים כאלה. לדבריו, ברוב המקרים שמגיעים תושבי שטחים לבית חולים זה כתוצאה מהחיילים וזו יכולה להיות הסיבה לכך שהרופא רשם שמדובר בחיילים. המתלונן הכחיש שתיאם גרסאות עם בן דודו ערווא, למרות שאין מחלוקת שהוא זה שדאג לזימונו של ערווא לחקירה.

10. כפי שצינתי מלכתחילה, גם אם קיימות סתירות פה ושם בעדותו של המתלונן, הרי שלנוכח המצבור של כלל העדויות, ובעיקר עדותו של הוזייל, יש לקבל את עיקר עדותו.

המתלונן תיאר באופן מדויק וקוהרנטי את מה שקרה באירוע בבניין. הוא עמד על חלק מהדברים שהתבררו כמתארים נכונה את המציאות, כמו העובדה שרק הנאשם עלה לגג, חרף העובדה שבכתב האישים היו רשומות עובדות אחרות.

אינני מקבל את הודעתו של המתלונן רק באשר לאירועים שקרו לאחר המכה: בהתאם לעדותו של מאיר אזולאי ולהיגיון הבריא, הרי שבמצב שהיה המתלונן לאחר שהוכה קשות, נראה כי אכן הוצע לו טיפול רפואי והוא סירב לכך. הוא גם לא התלונן על האלימות של השוטרים למרות שהיו לו הזדמנויות לכך. התנהגות זו של המתלונן הייתה אולי מתמיהה בנסיבות אחרות, אך כאשר מדובר בשוהה בלתי חוקי, שהוכה, סובל מכאבים קשים, חושש מאוד מאנשי מרות ישראלים, ומבקש כמה שיותר מהר לצאת חזרה לשטחים - אין בהתנהגות כזו כדי לפגום באופן ממשי באמינותו.

11. לצד עדותו של המתלונן העידו שני שוהים בלתי חוקיים נוספים, **מרואן אלרג'וב וערווא אליקעאן**. תמים דעים אני עם הסניגורית שיש להתייחס בזהירות לעדים אלה, המתגוררים באותו כפר עם המתלונן, שאחד מהם הוא בן דודו, וששניהם זומנו לחקירה באמצעות המתלונן.

12. **מרואן אלרג'וב** העיד כי אין לו קשר מיוחד עם המתלונן, הוא עבד ביום האירוע בגן יבנה ונעצר. בשלב מסוים הוא ראה את המתלונן יוצא מהבניין עם עוד שני פועלים ושני שוטרים שלא לבשו מדי משטרה רגילים. המתלונן יצא לדבריו שהוא נסמך על חבריו, כי לא יכול היה ללכת ברגליו.

בית משפט השלום בבאר שבע

ת"פ 5419-08 מ.י. המחלקה לחקירת שוטרים נ' הוזייל ואח'

בשלב מסוים, לאחר שעברו לרכב אחר, הגיע אליהם המתלונן ועקב הכאבים לא הצליח לעלות לרכב, לא יכול היה לעמוד על רגליו או ללכת. כאשר נשאל איפה כואב לו הצביע על אזור איבר מינו. מרואן הוסיף וציין כי המתלונן הצביע על אחד השוטרים, לדבריו "לא האתיופי, השני", כמי שהכה אותו, אולם בחקירה הנגדית אישר מרואן כי יכול להיות שחבריו של המתלונן אמרו זאת.

בחקירה הנגדית הודה מרואן כי הוא הגיע לחקירה במח"ש באמצעות המתלונן וקרוב משפחה שהכיר ביניהם.

מרואן נשאל מדוע לא אמר לשוטרים ששוטר הכה את המתלונן, והוא השיב כי חשש שאם יתלונן יכו גם אותו. מרואן עמד על כך שכאשר המתלונן יצא מהבניין הוא נתמך על ידי שני חבריו, וזאת בניגוד לעדותו של המתלונן עצמו ולעדויות של הוזייל.

13. **ערווא אלקיעאן** הוא בן דוד של המתלונן וגם חבר שלו. הוא הסביר כי עבד בבניין יחד עם המתלונן, אשר היה זורק קרשים מהקומה העליונה, כשהוא היה מנקה למטה. הגיעו שני שוטרים על סוסים, אחד שחור וגבוה, שני נמוך ושחום עם עיניים ירוקות (המתורגמנית הסבירה בשלב מסוים כי היא תרגמה שחום שהכוונה לבהיר כמוה (ע' 65 ש' 29-30 לפרוטוקול).

ערווא אישר כי כאשר יצאו מהמבנה, השוטר השחור הוא זה שהביא את המתלונן. גם הוא סיפר כמו מרואן, על הקושי של המתלונן לשבת ועל כך שישב על הרצפה ברכב, שם את ידיו באזור איבר המין והתפתל מכאבים. ערווא הסיר את מכנסיו ותחתוניו וראה שמקום הפגיעה אדום ונפוח.

ערווא העיד עוד, כי המתלונן אמר "הבלונדיני הנמוך" הוא זה שהרביץ לו ואילו השוטר השחור תמך בו (ע' 63 ש' 3 לפרוטוקול). בחקירה הנגדית הוא הסביר שהמילים של המתלונן היו שזה לא השחור אלא השני (ע' 69 ש' 10 לפרוטוקול).

לאחר מכן העלו אותם לאוטובוס וכשמצבו של המתלונן נהיה קשה, הסיר שוב את מכנסיו ותחתוניו כדי להפחית את הלחץ ובשלב מסוים הוריד אותו מהאוטובוס. לדבריו, הם ביקשו אמבולנס, אולם נאמר להם כי מייד מסיימים את ההליכים ומחזירים אותם למחסום. בחקירה הנגדית אישר ערווא כי שוחח עם המתלונן על האירוע לפני מתן הודעתו במח"ש. הוא הדגיש כי מדובר בשני השוטרים שהגיעו על סוסים ולבשו מדים אפורים, כאשר אחד מהם היה כושי, יכול להיות אתיופי, והשני נמוך ושחום (שהמתורגמנית הסבירה כאמור

בית משפט השלום בבאר שבע

ת"פ 5419-08 מ.י. המחלקה לחקירת שוטרים נ' הוזייל ואחי'

- שהכוונה לבהיר), עם שיער בהיר יותר. ערווא עמד על כך שרק הוא והמתלונן עבדו בבניין, זאת בניגוד למתלונן שהזכיר שגם שארף והחשמלאים עבדו במקום.
14. כאמור לעיל, יש להתייחס בזהירות לעדויותיהם של מרואן וערווא. עדותם איננה מהווה את המסד להכרעת הדין, אלא עדויות המתלונן והוזייל.
- יחד עם זאת, עדותם מחזקת את עדות המתלונן לגבי הסבל הרב בעקבות המכה שספג, ובמידת מה, מהווה גם אמרת קורבן אלימות המחזקת, גם אם חיזוק מינורי, את הזיהוי של הנאשם כמי שגרם את החבלה הקשה.
15. כפי שצינתי בפתיח, העד המרכזי הינו **איאד אל הוזייל** אשר בתחילה נרשם כנאשם 1, ולאחר מכן נמחק מכתב האישום. הוזייל העיד בדיון ביום 15.4.12.
- נגד הוזייל הוגש כאמור כתב אישום לבית הדין המשמעתי של המשטרה, בו מצויין, בין היתר, כי הוזייל סובב את ידו השמאלית של המתלונן מאחורי גבו, ואילו הנאשם עמד מול המתלונן ובעט בחלציו. כמתואר לעיל, בשלב מאוחר הועבר עניינו של הוזייל לבית הדין המשמעתי, והוא העיד כעד תביעה, מבלי שנגבתה ממנו הודעה חדשה.
16. הצדדים היו חלוקים בשאלה, אם הודייתו של הוזייל בכתב האישום המשמעתי שהוגש כנגדו, ת/6 + ת/8, יכולה לשמש אמרת חוץ שניתן להעדיפה על פני העדות בבית המשפט, בהתאם להוראות סעיף 10א' לפקודת הראיות (נוסח חדש) תשל"א 1971.
- בית המשפט העליון עסק בכך בפרשת אליהו סלע (ע"פ 4541/90 אליהו סלע נ' מדינת ישראל, (1991)).
- כב' השופט גולדברג קבע כי הודאה של עד בכתב אישום במשפטו שלו יכולה לשמש ראיה קבילה כאמרת חוץ ע"פ סעיף 10א' הנ"ל, אולם משקלה ייבחן בזהירות:
- "...הנה כי כן, מתקיימים במקרה אשר כזה, כל יסודותיו של התנאי הראשון, הכלולים בסעיף 10א', ואין הבדל, מבחינת הרציונלה שמאחורי דרישות הסעיף, בין האמרה בה אנו דנים ובין אמרה אחרת של העד... שאלה אחרת היא מה משקלה של האמרה שנתן העד במשפטו, לצורך הוכחת אשמתו של הנאשם. אכן, נכרכות בין העובדות בהן הודה העד, גם עובדות המסבכות את הנאשם בעבירה, אולם לא עובדות אלה הן שעומדות במרכז הודייתו במשפטו. הודייתו סבה על העובדות המהוות עבירה לגביו, ולא בספיחי העובדות, מבחינתו,

בית משפט השלום בבאר שבע

ת"פ 5419-08 מ.י. המחלקה לחקירת שוטרים נ' הוזייל ואח'

כפי שניסח מנסח כתב האישום. נסיון החיים מלמד כי מעייניו של הנאשם, בעת שהוא מודה בעובדות שבכתב האישום, נתונים כולם לעובדות שיחרצו את גורלו הוא, וספק רב הוא אם מודע הוא אותה שעה להשלכות הודייתו אל מחוץ למסגרת הדיון, וכי יעשה בעתיד שימוש בהודייתו כלפי אחרים. וכיוון שמרכז הכובד בהודייה, מבחינתו של הנאשם, בעובדות המביאות להרשעתו, ולא בטפל להן, שאין בהן להעלות או להוריד בעניינו, איני סבור כי יש ליתן משקל של ממש לאמרה זו כשהיא מוגשת כראיה במשפטו של אחר, ורואה אני לחשוש מקביעת ממצא מרשיע כנגד הנאשם רק על בסיס אמרה שניתנה בנסיבות אשר כאלה (ע"פ 4541/90, שם, פסקות 5-6).

נמצא איפוא, כי אף שמדובר באמרת חוץ לכל דבר, אין מקום לייחס משקל ניכר להודייה של הוזייל במשפטו שלו בבית הדין המשמעותי, שם נתונים היו מעייניו לעניינו שלו, ולא לפרטים באישום המפלילים את הנאשם דן. לפיכך אתייחס בהכרעת הדין בעיקר לעדות בבית המשפט ולא להודייה בכתב האישום המשמעותי.

17. באשר לעדותו של הוזייל בבית המשפט - אין מדובר בעד שניסה לרצות את המאשימה, לנוכח ההסדר המקל שהוסכם עימו. התרשמתי כי הוזייל עשה את כל שביכולתו על מנת "ללכת בין הטיפות" דהיינו לספר את האמת מבחינתו, תוך פגיעה מינימלית ככל האפשר בנאשם.

הוזייל אישר שמה שכתוב בכתב האישום המתוקן בבית הדין המשמעותי ת/7, הוא אמת, אולם עמד על כך שהאמור בסעיף 6, לפיו הנאשם בעט בחלציו של המתלונן, איננו מידיעתו האישית, כיוון שעמד עם הגב אל השניים.

באשר לנסיבות תפיסתו של המתלונן, הסביר הוזייל כי רוב השוהים הבלתי חוקיים עבדו בקומה הראשונה והמתלונן עבד בקומה השנייה.

הוזייל תיאר כי לאחר שהמתלונן מסר את תעודת הזהות שלו לנאשם, הנאשם תפס אותו בחולצה והוריד אותו, אם כי לא הורדה מוחלטת לרצפה.

ביחס לאירוע האלים טען הוזייל, כי הוא היה עם הגב ולא ראה את האירוע משום שהוא בעצמו הצביע באותה עת על האדם שחשבו כמעסיק. באותו רגע שמע צעקה של כאב. בזירה היו באותו שלב רק הוזייל, המתלונן והנאשם. מייד לאחר מכן היה המתלונן מכופף והתקשה לעמוד (עי' 42 לפרוטוקול).

בחקירה הנגדית, אישר הוזייל כי לא ראה את הנאשם נותן בעיטה למתלונן.

בית משפט השלום בבאר שבע

ת"פ 5419-08 מ.י. המחלקה לחקירת שוטרים נ' הוזייל ואח'

הוא אישר למעשה כל טענה של הסנגורית אשר יכולה להתיישב ולו בדוחק עם חקירתו הראשית. כך למשל אישר הוזייל בפניה, שהנאשם היה בצד של המתלונן ולא מולו. הוזייל ניסה לדייק והעיד שהוא זה שהצביע לעבר החשמלאי. הוזייל ניסה לדייק גם לגבי התפיסה בחולצה וההורדה שלא הייתה ממש לקרקע. הוא גם חיזק את עדות המתלונן כי קיים סולם מאולתר מהגג לקומה, והדגים כיצד הוא עצמו עיקם את ידו של המתלונן מאחורי הגב, בטרם שאל אותו אם זהו המעסיק. הוזייל נשאל אם יכול להיות שהמתלונן צעק מכאב כתוצאה מהיד המכופפת, וציין כי הוא לא חושב שזה מהיד, כי המתלונן לא התלונן על כאבים מהיד (ע' 47 ש' 9-8 לפרוטוקול). הסנגורית הטיחה בהוזייל, כי גרסתו הראשונית הייתה שלא היה שום מגע פיסי עם המתלונן. הוזייל הסביר כי לאחר ששקל בדברים החליט "לעשות פיצול" כי הדבר היחיד שהיה בינו לבין המתלונן היה כיפוף היד, ולא היה לו שום קשר לבעיטה שיוחסה גם לו (ע' 49 ש' 21-10 לפרוטוקול).

הוזייל אישר כי הנאשם אמר את הקללה "כוס אמק" (ע' 52 ש' 15 לפרוטוקול).

18. **מאיר אזולאי** הוא שוטר שהתבקש לשמור על האוטובוס ולקבל את השוהים הבלתי חוקיים.

עדותו של אזולאי מצד אחד מחזקת את עדות המתלונן, כי אף הוא מציין שהמתלונן היה שכוב על רצפת האוטובוס ומתפתל מכאבים. המתלונן אמר גם לו כי קיבל בעיטה באשכים, והצביע לעבר שני פרשים עם סוסים.

מצד שני, פוגמת עדותו של אזולאי בעדות המתלונן, בכך שלדברי אזולאי המתלונן אמר ששוטרים עם מדים ירוקים נתנו לו בעיטה במפשעה. סתירה נוספת הינה בכך שאזולאי עמד על כך שהוצע למתלונן לקבל טיפול רפואי והוא סירב לכך.

19. הרופא **מוחמד וליד זלום**, הגיש את התעודה הרפואית ת/9, לפיה ביום 13.4.08 בשעה 17:00 הגיע המתלונן לבית החולים והתלונן על כאב חריף ונפיחות באֶשֶׁךְ השמאלי, שנגרמו לו לדבריו על ידי חייל ישראלי. בנסיבות אלה, נערך ניתוח והוסר האשך השמאלי.

בית משפט השלום בבאר שבע

ת"פ 5419-08 מ.י. המחלקה לחקירת שוטרים נ' הוזייל ואח'

בעדותו הבהיר הרופא זלום, כי בצילום שנערך עלה, כי אשך שמאל היה מרוסק, ולכן לא היה מנוס מניתוח להסרתו.

הרופא אישר כי חבלה יכולה להיגרם ממכה חזקה, שאיננה מחפץ חד, כדוגמת בעיטה, אולם היא יכולה להיגרם גם כתוצאה מנפילה.

20. הצדדים לא טענו בנוגע לטיב החבלה שנגרמה למתלונן.

חבלה חמורה מוגדרת בסעיף 34 כא' לחוק העונשין תשל"ז – 1977, כך: "חבלה העולה כדי חבלה מסוכנת, או הפוגעת או עלולה לפגוע, קשות או לתמיד, בבריאותו של הנחבל או בנוחותו, או המגיעה כדי מום קבע או כדי פגיעת קבע, או פגיעה קשה באחד האיברים, הקרומים או החושים החיצוניים או הפנימיים".

נראה לי כי אין ספק שחבלה שהביאה לריסוקו של אשך ולצורך בכריתתו, הינה בגדר חבלה חמורה.

אינני מתייחס בעניין זה לסוגיה שיתכן ותעלה בהליכים אחרים, אם טיפול מוקדם יותר בחבלה עשוי היה להביא לתוצאה קלה יותר.

21. **גרסת הנאשם** - הנאשם נחקר במח"ש ביום 30.6.08 חודשיים וחצי לאחר האירוע, והודעתו

התקבלה בהסכמה וסומנה ת/6.

בתחילת החקירה הוזהר הנאשם, כי הוא נחקר בחשד שהשתמש בכוח נגד דרביע פאדי וגרם לו לחבלה. הנאשם תיאר כי היה מבצע לאיתור שוהים בלתי חוקיים, והוא השתתף בו כפרש יחד עם השוטר איאד אלהוזייל, אולם לא מעבר לכך.

בהמשך החקירה, כאשר הוא נשאל על שוהה בלתי חוקי שנתפס על הגג, הוא מאשר כי רק אחד היה על הגג בחלק העליון. בשלב זה מטיחים בנאשם, כי אותו שבי"ח שנתפס על הגג התלונן על כאבים, והנאשם משיב כי איננו זוכר, מאחר והחשודים הועברו לשוטרים הכחולים.

הנאשם שב ומכחיש כי נעשה שימוש בכוח כנגד הבחור שהיה על הגג. כאשר מטיח החוקר כי המתלונן מתאר שני שוטרים אחד כהה ואחד בהיר, שהבהיר נתן לו בעיטה באשכים, הוא משיב כי לא היה ולא נברא ולא היה שום שימוש בכוח, לא שלו ולא של שותפו.

בית משפט השלום בבאר שבע

ת"פ 5419-08 מ.י. המחלקה לחקירת שוטרים נ' הוזייל ואח'

22. בעדותו של הנאשם בבית המשפט ביום 25.12.12, נתן הנאשם פירוט רב יותר מזה שמסר בחקירתו הקצרה והלקונית במח"ש.

לדבריו, הוא נכנס עם הוזייל לבניין, שמע קולות מלמעלה ועלה לקומה העליונה. החשודים רוכזו בקומה התחתונה. הוא עלה על הגג וזיהה את המתלונן שוכב ומסתתר. יצויין כי טענה זו לא בא זכרה לא רק בהודעה במח"ש, גם המתלונן לא נחקר על טענה כזו.

לדבריו, הוא תחקר את המתלונן בערבית דלה לגבי זהותו, והתברר כי מדובר בשוהה בלתי חוקי. אז הוביל אותו למטה לקומה האמצעית, שם מסר אותו לשוטר השני הוזייל, אשר תחקר אותו בערבית, כאשר הנאשם ממשיך לחפש חשודים נוספים.

הנאשם הוסיף וציין כי בקומה האמצעית בה אירע האירוע, היה חושך, יש במקום פסולת בניין ויש רק מקומות מסוימים שבהם חודר אור מבחוץ.

לדבריו, מרגע שמסר את המתלונן לשוטר הוזייל, כאשר הוא במצב בריאות תקין, לא היה כל מגע פיסי בינו לבין המתלונן.

23. בחקירה הנגדית, כאשר נשאל הנאשם מדוע לא הביא פירוט זה במהלך חקירתו במח"ש, הוא משיב כי לא ייחס לכך חשיבות. תחילה השיב כי לא ידע באיזה בחור מדובר שמתלונן על אלימות. כשנאמר לו שיש התייחסות מפורשת לבחור שנתפס בגג, השיב שהוא סיפר היום את מה שהוא זכר מהמגע עם אותו חשוד.

הנאשם הודה כי בקומה האמצעית בבניין שהו באותה עת רק המתלונן, השוטר הוזייל והוא עצמו. כאשר נשאל מה יכול היה לגרום לחבלה החמורה בגופו של המתלונן, השיב כי איננו יודע. הוא לא ראה את השוטר השני, הוזייל, מכה את המתלונן.

הנאשם הוסיף וציין כי המתלונן והוזייל שוחחו בערבית שהוא איננו מבין. לפיכך, לדבריו אין יסוד לטענה כאילו המתלונן חשב שהוזייל הוא אתיופי. זו לדבריו יכולה להיות סיבה מדוע הוא העליל עליו ולא על השוטר הוזייל.

בחקירה הראשית הכחיש הנאשם כי קילל את המתלונן, אולם בחקירה הנגדית, כאשר הוטח בפניו כי גם המתלונן וגם הוזייל טוענים כי הוא גידף את המתלונן בקללה "כוס אמק", השיב הנאשם כי הוא לא שולל שקילל אותו, ולא זוכר מה היה המלל המדויק בינו לבין המתלונן.

הנאשם נשאל עוד לגבי הצעקה ששמע הוזייל, והשיב כי שמע רק שהמתלונן והוזייל משוחחים בערבית ולא שם לב לצעקה.

בית משפט השלום בבאר שבע

ת"פ 5419-08 מ.י. המחלקה לחקירת שוטרים נ' הוזייל ואח'

24. ההכרעה -

אם בתחילת ההליכים בתיק, ובחקירתם של עדי התביעה עלו שאלות של זיהוי השוטרים, הרי שלאחר עדויותיהם של הוזייל ושל הנאשם, נדמה כי אין מחלוקת כי הנאשם הוא זה שתפס את המתלונן על הגג (או על הקומה העליונית כפי שהיא מכונה בפי חלק מהעדים), והוריד אותו אל הקומה האמצעית.

בשלב זה שהו באותה קומה רק שלושה: המתלונן, הנאשם והוזייל. לנוכח התעודה הרפואית ועדותו של הרופא, נדמה גם כי אין מחלוקת של ממש כי המתלונן קיבל מכה מחפץ קהה באשכיו, שהביא לחבלה חמורה.

המתלונן טען כי את הבעיטה נתן לו הנאשם. הנאשם טען כי הוא רק הוריד את המתלונן, מסר אותו לשוטר הוזייל ומאותו רגע לא היה לו מגע פיסי עם המתלונן.

כאמור, רק שלושה היו באותה עת בקומה האמצעית. לנוכח המחלוקת המהותית שבין המתלונן והנאשם – אין אלא לפנות לעדותו של השוטר הוזייל.

הוזייל, שכאמור בכלל עדותו ניסה לסייע לנאשם ככל הניתן, העיד כי המתלונן היה במצב תקין כאשר הורד מהגג. הוזייל הודה כי הוא כופף את ידו של המתלונן. הוזייל טען שלא הסתכל לעבר המתלונן אלא החוצה, ואז שמע צעקה, כאשר לאחריה המתלונן התכופף והתלונן על כאבים.

נמצא איפוא כי עדותו של השוטר הוזייל מחזקת את עדותו של המתלונן לגבי קרות האירוע, כי היה זה הנאשם שהכה בחלציו וגרם לחבלה.

25. עקב חשיבות עדותו של הוזייל, טענו שני הצדדים באריכות בסיכומיהם לגבי עדות זו. המאשימה טענה כי מדובר בעד שהיה בתחילה בגדר נאשם. לאחר שיקול דעת הוא הודה כי שיקר בהודעתו למח"ש ואז נמחק כתב האישום כנגדו, והוגש כנגדו כתב אישום לבית הדין למשמעת, בו הוא הודה, הורשע ונדון. במהלך עדותו הוא הוכרז כעד עוין, מה שמלמד כי אין מדובר, כטענת המאשימה, בעד מגמתי לטענתה. נטען כי העובדה שהוזייל מאשר, למרות היותו עד עוין, את עניין הקללה, את סיבוב היד, את ההצבעה על החשמלאי ואף מוסיף את צעקת הכאב, הכל כאשר רק הנאשם נמצא בסמוך – כל אלה מאפשרים לראות בעדותו של הוזייל תמיכה ממשית לעדות המתלונן.

בית משפט השלום בבאר שבע

ת"פ 5419-08 מ.י. המחלקה לחקירת שוטרים נ' הוזייל ואח'

מנגד, ההגנה בסיכומיה ביקשה לנקוט בזהירות יתירה בבחינת עדותו של העד איאד אל הוזייל, לנוכח שינוי גרסאותיו והדרך בה נעשה שינוי זה. בתחילה, במסגרת ת/5 הכחיש הוזייל כל שימוש בכוח כלפי המתלונן. הוזייל אישר כי היה חשוד אחד על הגג, אולם כאשר נאמר לו כי אותו מתלונן טוען שהנאשם קילל אותו, הוזייל סובב את ידו והנאשם בעט באשכיו – השיב הוזייל בחקירה כי לא היה דבר כזה מעולם.

הסנגוריה ביקשה איפוא להתייחס בזהירות לשינוי גרסתו, שינוי שבא לפתע, כאשר המאשימה החליטה למחוק את כתב האישום כנגדו ולהגיש רק כתב אישום משמעותי.

26. אכן, יש ממש בטענת ההגנה, כי יש להתייחס לעדותו של הוזייל בזהירות.

מלכתחילה הוגש כתב אישום אשר ייחס לשני הנאשמים עבירה של חבלה חמורה, כאשר מצוין בו כי הוזייל כופף את ידו של המתלונן מאחורי גבו, ואילו הנאשם בעט באזור חלציו של המתלונן. שני הנאשמים באותה עת הכחישו כל שימוש בכוח כלפי המתלונן. הוזייל איננו עד תביעה רגיל, אשר מסר מלכתחילה את הגרסה המפלילה, אלא עד שבתחילה הכחיש מכל וכל את המעשים המיוחסים לו ולנאשם, והוגש נגדו כתב אישום. רק לאחר מכן, במסגרת משא ומתן שהביא למחיקת כתב האישום, הוא נכון היה למסור עדות שיש בה כדי לחזק במידת מה את עדותו של המתלונן.

חרף הזהירות הנדרשת בהערכת עדותו של הוזייל, לא התרשמתי כי מדובר בעד מגמתי אשר מנסה לרצות את התביעה, לנוכח ההקלה שנעשתה עימו לאחר שעניינו הומר מכתב אישום פלילי לכתב אישום משמעותי.

התרשמתי כי העד הוזייל ניסה בעדותו לעשות את כל האפשר על מנת לסייע לנאשם, שותפו לצוות, מבלי לחרוג מן האמת הזכורה לו מיום האירוע. בחקירה הנגדית אישר העד הוזייל כמעט כל טענה שהטיחה בו הסנגורית.

למרות שהוזייל הודה בכתב האישום בבית הדין המשמעותי, שם הוא מודה בכך שהנאשם בעט במתלונן, הוא עמד על כך שהוא לא ראה זאת באופן אישי, כי באותו שלב הסתכל למקום אחר. הוא רק שמע את הצעקה של המתלונן שלאחריה ניכר היה שהמתלונן נפגע. הוא אישר גם טענות לגבי זווית העמידה של הנאשם, וכך הלאה בכל תזה שהוצגה לו בחקירת הסניגורית.

בית משפט השלום בבאר שבע

ת"פ 5419-08 מ.י. המחלקה לחקירת שוטרים נ' הוזייל ואח'

ההגנה טענה כי המתלונן עצמו לא העיד כי צעק ואף העד ערווא שהיה בקומה מתחת לא שמע צעקה כזו. לנוכח עוצמתה של הבעיטה במפשעה, קשה להאמין שהמתלונן לא צעק או לפחות נאנח מכאבים, גם אם לא העיד על כך מפורשות.

27. טענה נוספת שהעלתה הסנגוריה, היא כי המתלונן בחר להעליל דווקא על הנאשם כי בעט בו, כיוון שפחד מהשוטר השני הוזייל, או כיוון שהשוטר הוזייל אף הוא ערבי בדואי ולכן בחר המתלונן להעליל זאת על השוטר היהודי.

אין יסוד לטענה זו. המתלונן בעדותו המפורטת איננו "מנקה" את הוזייל. המתלונן מציין כי הוזייל כופף את ידו מאחורי גבו בעוד הנאשם בועט באשכיו. על יסוד תיאור זה הועמדו לדין בצוותא הן הנאשם והן השוטר הוזייל. המתלונן חזר על כך גם בעדותו בבית המשפט. לו מדובר היה בעלילת שווא, כשהמתלונן מעליל על הנאשם **במקום** על שותפו לצוות הוזייל, לא צפוי היה למצוא טענות קשות נגד התנהגותו של הוזייל. בכך נופלת הטענה של ההגנה כי יתכן שהוזייל היה השוטר התוקפני בזירה והמתלונן מכסה עליו מהסיבות שפורטו לעיל.

28. ההגנה טענה כי אין לייחס כל משקל לעדויותיהם של ערווא ומרוואן. מדובר בשלושה עדים מאותו כפר. מדובר בעדים שהובאו לחקירה על ידי המתלונן. מרוואן עמד בתוקף על כך ששני פועלים תמכו במתלונן שיצא מהבית בניגוד לטענת המתלונן עצמו. מרוואן אף אישר בחקירה הנגדית כי יתכן שלא היה זה המתלונן שהצביע על השוטר שלכאורה תקף אותו, אלא חבריו. גם בגרסתו של ערווא נמצאו סתירות. כך למשל, לדבריו המתלונן אמר לו שמי שהכה אותו הוא הבלונדיני הנמוך בעוד הנאשם גבוה מהוזייל ואיננו בלונדיני. סתירה נוספת ומשמעותית בעדויותיהם של המתלונן, ערווא ומרוואן, הינה בכך שכל השלושה ציינו כי ביקשו טיפול רפואי, אולם עד התביעה מאיר אזולאי העיד במפורש כי הוא הציע טיפול רפואי למתלונן וזה סירב להתפנות לקבלת טיפול רפואי.

29. כמפורט לעיל, אינני מייחס משקל רב לעדותם של ערווא ומרוואן, אלא רק חיזוק מינורי. בעניין הטיפול הרפואי נראה לי כי יש להעדיף את עדותו של אזולאי. המתלונן וגם השב"חים האחרים מרוואן וערווא, לא התלוננו על האלימות כאשר נשאלו על כך בתחנת קריית מלאכי 1/3 – עניין זה משתלב לסירובם לקבלת טיפול רפואי. התנהגות כזו, גם אם נראית בלתי רציונאלית היא ברורה כאשר מדובר בשוהים בלתי חוקיים מפוחדים, שנעצרו בישראל, שאחד מהם הוכה, שעדיין אין הם יודעים את גודל הנזק, והם רוצים לשוב

בית משפט השלום בבאר שבע

ת"פ 5419-08 מ.י. המחלקה לחקירת שוטרים נ' הוזייל ואח'

מהר ככל האפשר לשטחים ושם לקבל טיפול. ואולם, העובדה שהסתירו זאת בעדותם איננה שוללת לחלוטין כל משקל מעדויותיהם.

30. המאשימה ביקשה לראות באמרתיו של המתלונן לעדים ערווא, מרוואן ואזולאי, כאמרת קורבן אלימות אשר מהווה חריג לכלל הפוסל עדויות שמיעה.

אכן, בכל אחד מהעדים המחזקים קיימות בעיות כאלה ואחרות. יחד עם זאת, נראה לי כי השילוב של האמרות ששמעו שלושתם מרוואן, ערווא ואזולאי בצוותא, יכול להוות אמרת קורבן אלימות, על פי הוראת סעיף 10 לפקודת הראיות (נוסח חדש) תשל"א – 1971, ולהוות חיזוק לעדות המתלונן.

בעיקר נכונים הדברים לגבי השוטר אזולאי, אשר לגביו לא יכולה לבוא כל טענה של מגמתיות. אזולאי העיד כי המתלונן סיפר כי קיבל בעיטה משוטר, והצביע לכיוון הפרשים כמי שגרמו לו לנזק. גם אם הוא אמר כי מדובר בשוטרים עם מדים ירוקים, הרי שאין בכך כדי לפגום באמרה, כאשר ברור מי היו הפרשים היחידים במקום עליהם הצביע המתלונן. העדים מרוואן וערווא רק משלימים אמרה זו לאזולאי, בכך שבין שני הפרשים, הצביע המתלונן על הבהיר יותר. הדבר משתלב גם עם עדותו של הוזייל, כמתואר לעיל.

31. מנגד לגרסתו של המתלונן, אשר מחוזקת כמתואר לעיל על ידי גרסתו של הוזייל ובמידת

מה על ידי אמרות קורבן אלימות בסמוך – ניצבת לבדה גרסתו של הנאשם.

הנאשם בחקירתו במח"ש מסר גרסה לקונית, שאין בה את הפירוט שנמסר בעדותו בבית המשפט. הנאשם לא ידע להסביר מדוע לא מסר תיאור זה במח"ש. הנאשם לא ידע להביא הסבר אחר כיצד נגרמה החבלה למתלונן. הנאשם הודה בחקירה הנגדית כי קילל את המתלונן (בניגוד להכחשה בתחילה). עניין זה מעיד על הלך רוחו של הנאשם בעת האירוע. רק שלושה היו במקום ובהעדר הסבר אחר, אין איפוא לדחות את עדות הנאשם לפיה לא בעט באשכיו של המתלונן.

בית משפט השלום בבאר שבע

ת"פ 5419-08 מ.ג. המחלקה לחקירת שוטרים נ' הוזייל ואח'

32. מכל האמור לעיל עולה כי יש לדחות את גרסתו של הנאשם, ולהעדיף את עדותו של המתלונן המחוזקת כאמור על ידי העד הוזייל, ולקבוע כי הנאשם הוא זה שבעט במפשעה של המתלונן וגרם לו לחבלה חמורה עליה העיד הרופא זלום.

33. אשר על כן, אני מרשיע את הנאשם בעבירה המיוחסת לו בכתב האישום, עבירה של חבלה חמורה בניגוד לסעיף 333 לחוק העונשין תשל"ז – 1977.

ניתנה היום, ג' אדר תשע"ג, 13 פברואר 2013, במעמד הצדדים

אור אדם, שופט